

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobce: M. U.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013, č.j. 3319/DS/2013, JID: 92167/2013/KUUK/Hyk,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 7. 2013, č. j. 3319/DS/2013, JID: 92167/2013/KUUK/Hyk, a rozhodnutí Městského úřadu Louny ze dne 29. 3. 2013, č. j. MULNCJ 24788/2013, sp. zn. MULN/13670/2012/OS, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2013, č. j. 3319/DS/2013, JID: 92167/2013/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. 3. 2013, č. j. MULNCJ 24788/2013, sp. zn. MULN/13670/2012/OS. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce jako neodůvodněné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v registru řidičů ke dni 2. 11. 2012. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný podle názoru žalobce nevedl městský úřad k tomu, aby postupoval v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu. Postup žalovaného podle žalobce nesplňoval požadavky na dobrou správu a neodpovídal základním zásadám správního řízení podle § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce konstatoval, že z oznámení o uložení blokové pokuty ze dne 4. 8. 2010 vyplývají zcela jiné informace, než jsou uvedeny na příslušném pokutovém bloku. Připomněl, že podle zmíněného oznámení o uložení blokové pokuty spočíval přestupek žalobce v tom, že nerespektoval svislou dopravní značku B4 s dodatkovou tabulkou E, zatímco v pokutovém bloku je podle žalobce uvedeno: 16¹⁰ stání § 4 písm. c) z. č. 361/2000 Sb.

Žalobce tvrdil, že z pokutového bloku vůbec nevyplyvá, že nerespektoval zákazovou nebo příkazovou značku, za což mu byl přičten jeden bod v registru řidičů. Žalobce uvedl, že z pokutového bloku vyplývá, že měl stát na neidentifikovatelném místě, čímž měl porušit § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ovšem „stání“ podle žalobce nebylo bodově hodnoceným jednáním. Poznamenal, že dostal pokutu za to, že stál na místě, kde svým vozidlem bránil průjezdu ostatních vozidel. Žalobce zdůraznil, že městský úřad i žalovaný mu přičítali jiné jednání, než za které byl skutečně potrestán, a tím nepřipustně rozšiřovali jeho právní povinnosti. Podle žalobce z pokutového bloku zjevně nevyplyvá, že byl v blokovém řízení postižen za jednání, se kterým je spojen záznam bodů, tudíž k záznamu došlo neoprávněně. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a dodal, že jeho výrok nemá oporu ve spisu, neboť pro záznam bodů za přestupek ze dne 3. 8. 2010 neexistuje způsobitý podklad a žalovaný neuvedl, proč dospěl k závěru o správnosti tohoto záznamu.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Podle žalovaného z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 4. 8. 2010 vyplývá, že žalobce dne 3. 8. 2010 v 16:10 hod. v obci Strání na silnici I/54 při řízení motorového vozidla DAF, registrační značka „X“, porušil povinnosti vyplývající ze zákazové značky B4 – zákaz vjezdu nákladních vozidel, opatřené dodatkovou tabulkou E5 – celková hmotnost 7,5 t. Žalovaný vysvětlil, že na kopii pokutového bloku je v kolonce doba, místo a popis přestupkového jednání uvedeno: 16:10, Strání, nikoli stání, jak se domníval žalobce, a dále porušení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Podle žalovaného zaznamenal městský úřad žalobci za uvedený přestupek bod oprávněně, neboť podle přílohy zákona o silničním provozu v tehdy platném znění se za porušení povinnosti vyplývající z uvedené zákazové dopravní značky zaznamená jeden bod.

Podle žalovaného postupoval městský úřad v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu a do registru řidičů zaznamenal stanovený počet bodů. Žalovaný dodal, že předmětem řízení o odvolání proti rozhodnutí o námitkách podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu není otázka přezkumu konkrétních deliktních jednání řidiče a jim odpovídající právní kvalifikace přestupků, o kterých pravomocně rozhodly příslušné orgány. K námitce porušení § 89 správního řádu žalovaný poznamenal, že přezkoumal soulad rozhodnutí městského úřadu a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu městského úřadu žádné vady řízení, jež by mohly mít vliv na soulad jeho rozhodnutí s právními předpisy. Městský úřad v průběhu řízení zajistil veškerý materiál ke spáchaným přestupkům a nechal také přezkoumat rozhodnutí o uložení pokuty ze dne

2. 11. 2012. Orgán, který toto rozhodnutí vydal, však neshledal žádné skutečnosti, které by mohly být zákonným důvodem pro změnu či zrušení tohoto rozhodnutí. Podle žalovaného tedy není pochyb o spáchání žalobcem namítaných přestupků, body byly zaznamenány oprávněně, a rozhodnutí městského úřadu tudíž vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalobci nemůže být přičítáno k tíži, že se ve správním řízení již nevyjadřoval, neboť svůj nesouhlas se záznamy bodů vyjádřil podáním námitek. Žalobce očekával, že městský úřad bude postupovat v souladu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích a bude pečlivě zkoumat, zda z každého jednotlivého rozhodnutí o přestupku bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že žalobce byl potrestán za jednání, které je spojováno se záznamem bodů. Žalobce podotkl, že správní orgány si musely být vědomy toho, že blokové řízení prakticky nepodléhá přezkoumání ze strany soudů, a proto je nezbytné, aby zkoumaly, zda skutečně existují důvody pro záznam bodů. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, a dodal, že pokud správní orgány nezkoumaly oprávněnost záznamu bodů, došlo k libovůli orgánu veřejné moci.

Podle žalobce z pokutového bloku v žádném případě neplyne, že nerespektoval zákazovou nebo příkazovou dopravní značku B28 či B29. Žalobce připomněl, že samotný odkaz na porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dopadá na dopravní značky, dopravní zařízení a zařízení pro provozní informace, tudíž není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že žalobce nerespektoval zákazovou či příkazovou dopravní značku.

Žalobce trval na tom, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a se zásadami dobré správy. Podotkl, že pro legitimitu záznamu bodů za přestupek musí být splněna podmínka, že řidiči byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo za trestný čin. Pokud z rozhodnutí – pokutového bloku není možné jednoznačně určit, za jaký konkrétní přestupek byla pokuta uložena, není možné ani dovodit, za jaké jednání zařazené do bodového hodnocení mají být body v registru řidičů zaznamenány. Podle žalobce má být rozhodnutí o přestupku podkladem pro vyhotovení záznamu o tom, že došlo k projednání přestupku, avšak v projednávané věci je tomu naopak, neboť záznam o uložení pokuty obsahuje informace, které nemají oporu v pokutovém bloku.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce zpochybňujícími přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dodržení procesních předpisů. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí zcela srozumitelně a dostatečně zdůvodnil, proč dospěl k závěru o správnosti rozhodnutí a postupu městského úřadu, a vypořádal se rovněž se všemi odvolacími námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné. Soud nezjistil ani namítané porušení § 89 správního řádu a základních zásad správního řízení. Toto porušení žalobce de facto spatřoval v odlišném právním názoru žalovaného na to, zda je rozhodnutí o přestupku ze dne 3. 8. 2010 náležitým podkladem pro provedení záznamu bodů, či nikoli. Rozdílný právní názor žalobce a žalovaného však podle názoru soudu nemůže sám o sobě znamenat porušení procesních předpisů nebo zásad správního řízení. Věcné posouzení správnosti těchto právních názorů bude předmětem následující části odůvodnění.

Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu mimo jiné platí, že řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, jenž spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že jednou z podmínek pro provedení záznamu bodů v registru řidičů je skutečnost, že řidič motorového vozidla spáchal přestupek jednáním zařazeným do bodového hodnocení. V případě přestupku je klíčovým podkladem pro provedení záznamu bodů v registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

K tomu, aby mohl být proveden záznam bodů v registru řidičů, musí být z popisu skutku uvedeného v rozhodnutí o přestupku seznatelné, že se řidič dopustil jednání, které je zařazeno do bodového hodnocení, a toto jednání musí být dostatečně přesně identifikováno, aby bylo možné mu v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu přiřadit konkrétní počet bodů. Tyto požadavky je nutné vztáhnout na všechna rozhodnutí, která mají tvořit podklad pro provedení záznamu bodů v registru řidičů, a to včetně pokutového bloku, který je rozhodnutím o přestupku vydaným v blokovém řízení. Postrádá-li pokutový blok vymezení skutku jakožto konkrétního, individualizovaného jednání, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Ke shodnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, www.nssoud.cz. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním a že bude umožňovat řádné subsumování pod konkrétní porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, které je uvedeno v příloze k zákonu o silničním provozu. Správný počet bodů, jež mají být podle § 123b odst. 1 zmíněného zákona zaznamenány v registru řidičů, lze totiž stanovit pouze tehdy, pokud popis jednání řidiče uvedený v rozhodnutí o přestupku umožňuje určit, kterou povinnost uvedenou v příloze k danému zákonu řidič porušil, neboť právě tato příloha zároveň určuje počet bodů za jednotlivá jednání, která podléhají záznamu bodů.

Nedostačuje-li popis přestupkového jednání uvedený v pokutovém bloku pro řádné určení počtu bodů, které mají být zaznamenány, nelze záznam bodů v registru řidičů provést. To platí bez ohledu na míru podrobnosti, s jakou je skutek popsán v oznámení o uložení blokové pokuty, neboť rozhodující podklad pro záznam bodů tvoří pravomocné rozhodnutí o přestupku, kterým je v daném případě právě a jen pokutový blok. Zmíněné oznámení o uložení pokuty představuje pouze informaci pro orgán příslušný k vedení registru řidičů o blokovém řízení a jeho výsledku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010 - 59, www.nssoud.cz). Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení může správní orgán provádějící záznam bodů podle názoru soudu bez dalšího vycházet pouze tehdy, neuplatnil-li řidič vůči takovému záznamu bodů žádné námitky.

V projednávané věci žalobce v žalobě zpochybňuje záznam bodů v registru řidičů provedený na základě rozhodnutí o přestupku – pokutového bloku série „X“ č. „X“ ze dne 3. 8. 2010. V tomto pokutovém bloku je v kolonce doba, místo a popis přestupkového jednání uvedeno: „16¹⁰, Strání

§ 4 písm. c) z. č. 361/2000 Sb.
„X“, Daf bílý, „X““.

Soud v této souvislosti přisvědčuje žalovanému, že v pokutovém bloku není uvedeno slovo „stání“, jímž argumentuje žalobce v žalobě, nýbrž slovo Strání, které označuje místo, kde došlo ke spáchání přestupku. Z vlastního popisu přestupkového jednání lze podle soudu zjistit pouze to, že žalobce porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a to bílým vozidlem značky DAF jedné z uvedených registračních značek. V jakém konkrétním jednání toto porušení zákona o silničním provozu spočívalo, pokutový blok neuvádí.

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že „[p]ři účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“ Toto ustanovení tedy pokrývá širokou škálu možných porušení povinností od nerespektování světelné a akustické signalizace, přes nedodržování dopravního značení až po porušení povinnosti řídit se dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Údaj „§ 4 písm. c) z. č. 361/2000 Sb.“ uvedený v popisu přestupkového jednání tak může znamenat jízdu na červenou, vjetí na přejezd v době, kdy tomu brání světelná a akustická signalizace, nerespektování jakékoli dopravní značky, ať už jde o značku „Stůj, dej přednost v jízdě!“, nebo značku „Zákaz stání“, apod. Každé z těchto porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu má přitom v příloze k tomuto zákonu stanoveno odlišné bodové hodnocení. Soud v této souvislosti podotýká, že pokud by byla v pokutovém bloku identifikována dopravní značka, kterou žalobce nerespektoval, záznam bodů v registru řidičů by bylo možné provést. Za dostatečnou identifikaci dopravní značky lze přitom považovat i pouhou zkratku „B4, E5“, která označuje dopravní značku, již měl žalobce podle tvrzení žalovaného porušit. Nic takového však v pokutovém bloku uvedeno není.

S ohledem na tyto skutečnosti dospěl soud k závěru, že v pokutovém bloku ze dne 3. 8. 2010 není dostatečně konkrétně individualizováno, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil. Tento pokutový blok podle názoru soudu nemůže být podkladem pro provedení záznamu bodů v registru řidičů, neboť z něj nelze zjistit, kterou z vybraných

povinností vyjmenovaných v příloze k zákonu o silničním provozu žalobce porušil a jaký počet bodů tomuto porušení odpovídá. Současně navíc nelze vyloučit, že žalobce svým přestupkovým jednáním porušil povinnost, která nebyla v rozhodné době zařazena do bodového hodnocení. Právní názor žalovaného, který považoval předmětný pokutový blok za dostatečný podklad pro záznam bodů, vyhodnotil soud jako nesprávný, napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné.

Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že tento důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí se přímo dotýká též prvostupňového rozhodnutí, soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí městského úřadu ze dne 29. 3. 2013. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3.600 Kč, která zahrnuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč. V této souvislosti považuje soud za nutné poukázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle kterého „[z]ákladu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Závěry Ústavního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na projednávanou věc. Podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 9. 2006, náleží advokátovi náhrada účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce. V posuzovaném případě učinil žalobce celkem dva úkony (podání žaloby, podání repliky). Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto se jedná o situaci, kdy by mu při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů. Z tohoto důvodu soud s přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč, jež představuje paušální náhradu hotových výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová